

PARODIA POLITICA VARNELL.

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LETRAS ■

—VERTI, 25 exemplars, 1 peseta; Un adonar, 3 quarters.—Sant i lliura les abstraccions ab una regularitat.—SUSCRIPCIO: Espanya, 3 rals vienesos; Estranger, 4 r.—

LA INFALIBILITAT A PROBA

500000

No es estrany que nosaltres los incredulats en fanesas i sobaerificacions nos escupim i riure al sentir parlar de la infalibilitat papal, ni men ni menar de lo que 'm divertim en acedir qualsevol, un adonar, una creença, á una publicacio.

Lo nos pobem de la cosa, on abrá del infalible, on volem com e' occorra los seus monestros periodicals quea alguna de sos interessos morals é materialis trocam entre las santissimas grespas del que no pot errar.

Un exemplar tocable, palpable y remanente meua envy á la vida que 's demostra fins á queda pensar, los catolicos mas catans y grossos, seua seque de la infalibilitat del seu papa, lo sempre. Cado del n.º 13.

Me sembla que atigui pot posar en dubte que á Espanya teniam un ministeri católic de cap á peua, apostólic y romá fins al moll del mar, pagant que 'l metich papa, defensor del poder imperial y de la infalibilitat, y partidari, a priori, de totes las entresagracions, que pugan sortir dels cervells matibulos dels episcopats de missas, indispensables, rostrats, publets, naufragis y condecoracions de bens per las animas.

Donchs be: á pesar de totes las católicas y apostólicas pidadas caroveras que 'ta la felicitat y la donat tant gust com al 'na gratenat la esqumta ab gironas, era, y 'ha donat una mistio de confiansa al papa, y 's cerca-mestros-conservadors e' han fet tant d'ell com lo 'm farta de posar un dero men, al 'l dingany, á la butxaca d' un gitanu.

Y aaden á peuas para millor entendrem.

Y aaden tots plerags com e' entrada y cada dia 's prenen mas segurs pe 'la espanyola,—bair lo prena de vista de la infalibilitat de la patria,—la quantitat de las indas Carolinas. Donchs be; després de la proa empastilar aquet asompu, lo encara mas empastilar governa conservador, y no obstant 's per abans escriure del embull que ell maneta y ha fet, ha escrit á Roma als peus del infalible para venire al tren lo carro del poderregi.

Alad 'm sembla molt be.

Una governa que creu que on lo mon hi ha un home que no pot equivocarse, res mas lógic que acudir á e' al port resoldre qualsevol dificultat. Jo al passo d' en Cánova cal be 'm recordar, á fema dir la boaventura pe 'l senyor en-Pecci, envy Llad XIII, y á pas altre y atigua á coll farta tot lo que 'm aconseilla l' infalible ab unna ó mas fe que 's que 's fan ferre las

cerrias ó van á casa la soambula para curare un ull de poll al cervell.

Pero, cristians germans, lo díble, no tenim res mes que fer, deu haberli ficiat bens, per que 'l ministeri, ab tot y creure infalible al papa, se reserve lo dire de trobar ho: ó de no trobarli lo que aquest senyor, en son criteri que no pot fallar, resolga.

Y aaden per petra.

Lo govern no ha volgut acceptar l' arbitraje del papa, pero accepta la mediacion. Arbitraje vol dir: duas pers que tenen de somentes á la decido d' un tercer, que es l' arbitre.

Mediacion significa: buscar un terms miti entre dos que no poden avenirse, procurant lo mediador tendre los interessos d' un y altre. No ha volgut lo govern al papa per debilitar, y ha fet mediador.

Y aaden ara é la berrada del govern. Y el papa no pot errar, ¡perque no tenim de somentes del tot á sas decissions, creyent lo sa-po que 'l govern ho creu! que la rabó está de part nostra!

Aquí al que no hi valem manganillas. O 'l govern no creu que la Espanya tinga rabó, ó 's passa la infalibilitat del papa pe 'l quarto dels colors, ó sia per la mos pronunciada de las derrerias del home.

Y després de pensarre la infalibilitat papal per lo recombró dels troens, encara tenim un altre considerado mes negre para filosofar sobre lo grau de rabó que 's deu creure tant lo govern espanyol en lo buoyol de las Carolinas.

Ab l' arbitraje del infalible, tenim rabó la Espanya y sent infalible l' arbitre, no podia, per cap concepte, deixar de guanyarse del tot. Donchs acceptam la mediacion, y significativament mediacion buerca lo terms miti entre 's interessos de dos que no poden avenirse, ó sia entre Espanya y Alamania, vol dir bon clar, net y pelat, que 'l govern d' Espanya 's 's posa á miti cantl entre 'l dretis de Alamania y son dretis, entre sos interessos y 's de son continuanc. Y para ser infalible 'l Papa, ja que sent arbitre podria resoldre del tot en favor d' Espanya, sent mediador té de manegreho de maneta que pugan concilicarse los interessos dels dos interresats.

Y si aquí no venhem la infalibilitat papal tirada de masses pe 'l ministeri espanyol, y 's drets indubiables d' Espanya anant de costillas per voluntats dels mateixos senyors, es precis confessar que tenim lo raciocini á mes baix nivell que la diplomacia de n' Elduayen, la serie-

tat politica d' en Cánova y las matematicas de en Cos-Gayon.

Donchs los periodicals conservadors dibuen que 'l govern no accepta l' arbitraje per patriotisme y para demostrar que no vol poder son dretes abndar en sala de judici, y que on cambi accepta la mediacion del papa (que ho qual 's se de-folgar á miti cada) gobierno, y de la Hlogica d' aquehas argumencacions, ja me 'm poden planar un pagat al forro dels calsons.

Si, per exemple, jo fos ministre com que soch liberal impemient, desocantat y amic del clero com ho es lo titant del titandor, es natural que no voldria al papa per arbitre, ni per mediador, ni per canalada franci.

Jo creuria que, com lo papa 's tren d' Espanya tot lo such que 's llanusa d' aqui poden darli y 'l que 'l govern li proposiciona femli la gerra-gerra, procuraris l' infalible campenatras per Alamania abont hi té sola un os molt dur de rosegat, y ab moitio del arbitraje ó de la mediacion se 's arregaria de modo y manera d' amagamos l' os, y Alamania alguna 'l dret de en Blansat, pe 'l dero católic y pe 'l dret de en Sant Perra, que tant á gust se mejojan los estabans del Vaticá.

Pero com de mi als conservador hi va mes diferencies que d' un tocino al Esperit Sant, es natural que jo cregui ab la infalibilitat del papa tan com la mediacion per ellis acceptada, demostri que hi creubem, del mateix modo que ella tindran de cartrichi, pera convencens, tant com nosaltres no ho pesabem per entre carn y carretas dels calchos.

Y si allis, en poch ó en molt, hi crepussem, y 's succobla l' heretic cas de que 'l infalible los falla algo contra son dire y voluntat, molt bon intererent 's ho tindriam, porque qui en aque-sos temps algo pron hipocrita ó proo, no pot dir que creu que un home es infalible, mentre que aquest l' empari del cap fan als peus, tant pera castigar la hipocresia com pera espartharlo de sas estúpida creencias antiracional, en un de quals dos ropugnans extrems no pot per menos d' haver caygut.

Granlectica

UNA CASERIA

por

Era una mateixa del mes de Setembre del any que á unna casa d' Espanya hi havia un cap de carrer que 's va casar ab una filla d' un home de la vila de San Sebastian, lo senyor, tot comenar i las tres mulleres vivien á la porta de casa.

Jo, que ja feya rato que estava desport i solament esperava lo tal avia, engans m' vaig sentir lo primer truch, ja vaig despartir de sota 'ls llansols, deixant lo llit sense habitar.

Un cop vestit i després de cumplir lo debar de tot bon cristià, vaig anar-me cap a baix, dirigint-me desseguida a obrir los gossons, que habent vist llum per una escletxa, glaiant i grinyolant pera que 'ls obris la porta.

Al cap de poch rato, i tenint-ho ja tot amunt, vaig penjar-me 'l sarró a la espatlla, i agafant la escopeta i no desgranyant les municions de guerra i boca, sortirem tots plegats cap al carrer.

La matronaquera llumida com lo nas d' un que està costipat i fresca com la mà d' un barber. Lo ventollet tot jugant se posava per l' espay, fent grossar sensament les fulles dels arbres i apilonant-les una demunt d' altra.

Poch rato després se sentia ja lo matiner cant del gall, que ab son peu—pèr—quich arriava al veïnat de que ja s' havia f' auba.

Així m' feu recordar i tararajar aquella dolça melodia del *De bon matí* d' en Clavé, que diu:

L' alba sonant:
canta lo gall:
fresca rosada
ruixa la vall.

I tot tararajant vaig empendre lo camí fora vila i envers lo bosch, no sens habar fer avens una petita *patata-calle* i habar repartit aquí e allà una quantitat d' abillots ab lo sant intent d' arribar a algun d' aquests gossons calaveras, que no sabent alment passar la nit la passan estirats al mitj de qualqueu carrer. Mes los pochos que vaig trobar, ja siga per la desconança que jo debia inspirarlos com perquè habian passat malament la nit ab pensar de que la companyia d' un bon tassó de *ris* para ferlos agafar dalt, un cop nos habien enmanat la canalla i el maldat, fent dels meus fillots lo mateix cas que si 'ls digoassin Llucía.

No vaig tenir mes remey que marxar ab la meua canalla, però n' emmagana no obstant, puig se componia de set socs entre individuals e individuals, entre 'ls que s' hi contava lo *Buleyo* i 'l *Pluton*, gosson de molta fama, no solament per la graça que tenen, sino per la gana que treigian.

Entrarem tots plegats en lo bosch, i després d' animar ab totes las bestioles que me acompanyavan, ab los crits d' ordenansa en semblants casos, vaig donar principi a la cassera.

Los gossons llambregavan que era un gust, sens darme punt de repòs; sola de tant en tant se interrompian pera fer algun esbronch, puig que entrànohli la rosada per los nasos, intant necessitat de desembossarsels pera sentir millor los rastres.

Jo entrant, ab la escopeta preparada, anava darrera d' ells sens perdre lo mes petit moviment.

Així vaig passar un bon rato.

I a sol era molt amunt quan los lladruchs d' un gos, vinguts d' abans d' un torrent, me ferren l' oïdo. Inmediatament, al crit de *¡Ataca!* va 'l casilla en peu se tira totrent avall, i jo al darrera, d' ells; mes que 'l mes part vaig ferho ab tanta furia, que al passar pe 'l dorsor e costat d' una esbarnera lo barrer se m' hi queda penjat fer duas berles; no immediatme per aixó tan poca cosa l' arribar al punt d' allà abost sortien los lladruchs. Mes que ditxat que vaig seguir un malchit per refremer que tal volta ronejant per allà pera entretenir la carpanta, havia quedat penjat d' una petita mata per las potes de darrera, i 'ls lladruchs que jo m' creya eran lo avia d' haber trobat un conill, no eran altra cosa que crits d' anollit. Gimbe nos van venir de pegari un cop de collata en pago de la bromes que me havia fet, i però considerant que res ne treya, lo vaig despenjar, tornant immediatament a seguir la cassera.

Després de voltar i mes voltar sens altre accident que fer pe i traçar tot sortint, vaig donarme compte de que ja eran las quatre de la tarda i al sarró ja no hi havia provisions, puig que entre jo i 'ls gossons las habiam fetas passar.

«Que fer doncha? Tornar a casa? Així ho anava a determinar, quan me n' vaig venir un conill pujant taró amunt, i pensant ja tornar a la cassola, li apleno la escopeta i llencabo ab tan mala sort, que pensant clavari los perdiguos al clatell, se clavaren al dit d' un d' ells que l' embestia, quedant aquest ab un pam de lengua treta i morint al poch moment sens ni poder dir *¡Jesús me valgui!*»

En vista d' aquest fracàs, no queda altre remey que donar lo crit de retorn. I jo y 'l casilla la empenyem cap dret a la vila, ells ab fe una entre camias i jo ab lo cap sota l' ala, puig que habent dit a la dona que ho tingues tot amunt pe 'l vespre fer un estufat, no sabia com sortir del pas. Mes de prompte m' acudi una idea fenomenal i com totas las mevas i que, posantla desseguida en practica, podiam treurem d' aquests. Aquesta tan famosa idea no era altra que entrar al canil d' un Truca, comprar un conill, i fer veure a la dona que jo l' havia mort. Així ho vaig fer. Però com que tenia de acreditar que era mort pe 'l meu fusell, vaig ab un cordill de totas quatre potes pera fer lo sacrifici, però així que reculo uns quantes passos pera fer lo punteta, un gos afamat ne feu presa, arrencà a corre, y per mes que diligent al anar-li a darrera, molt avans de deixar-se coneguir ja 'l tenia gola avall, deixant-me a mi tan *estepes-fautat*, que ni menys sabia donarme compte de lo que me passava.

Lo primer impuls que va acudirme al trobar-me així burlat, fou lo d' acararielo del modo que ho havia fet ab lo seu company, però no se si la bestia compendia la meua intenció, perquè al primer moviment que vaig fer pera posarme a punt la escopeta, que doya penjada al coll, va arrencar com un cober, saltant al moment la pared d' un tancat, que me 'l feu perdre de vista, quedant-me ab un pam de nas y ab la actitud ridicula que pot suposarse.

I jo m' quedé altre remey, si conill volia portar a la dona, que tornar a comprarne un altre, com així vaig ferho.

Però ara si que no m' passaré cap fracàs, puig com ja diu lo ditxat que *¡Gat escaldat ab aygua tibia!* i te proe, avans de tot vaig agafar una vara, i fent reunir als afamats gossons per medi d' un xiulet, vaig tocarlos una bona part de rigodons per la esquena, esquivantlos també cap a casa, lo que no 's feeren pregar molt, convenent

sens dubte per la contundent argumentació de las bestonades rebudas.

Ben convenut ja de que cap gos vindria a destorbar-me, vaig disposarme a començar ab tota tranquilidat lo *anollit* que tenia d' acudirme de bon cassador.

Al conill vaig lligarlo a un arbre per una pota del darrera, y ab un cordill curt, a fi de millor evitar cap nou fracàs.

Tot disposat d' aquesta manera, me poso a sis passos de distancia del conill, li apleno la escopeta, arrosno 'l dit, cas lo garitós y dona un tiro per l' espay.

Així que 'l vent ha escampat lo fum vaig a buscar lo conill, i job sorpresa! en lloch de trobarlo ben estrit y ple de perdiguos, me 'l veig que corria a tota maquina fugint de mi. Desesperat en aquell moment y no sabent ja lo que m' passava ni 'l que m' feya, vaig tirar la escopeta, que era lo que mes tenia a mà, seguint la sort de fer blancos... en un ruc, que va partirme la escopeta en tres trosos. Agafó una pedra ab rabia, corzo darrera del conill per tirarli, y als quatre passos casopego y caich així cantme 'l nas contra una pedra y pegant de cap a la soca d' un arbre, fentme un bon stirbuc.

Lo conill estritós, que se havia escapat, cracia a la meua punteria, que en lloch de tocar s' ell la descarga va petar li 'l cordill, crech que va girarse a forme llopatas y a burlarse de la meua situació. Pobre bestia! Deu no li tinga en retret!

Resultats de la cassera: Que vaig matar un gos, que vaig així cantme 'l nas y fondarme 'l crech, que vaig perdre 'l barrer, los diners y la escopeta, y que nos vaig acabar la paciència.

Després de tal cassera, ja no ha sigut ni serà may mes possible que ningú m' caser per anar a cassar.

TRISTE DE PALATRUPELL

PLANYS

No hi ha mes cen en Espanya en cap part del mon s' hi viu; tant a l' hivern com l' istiu, qu' ho te la pa y no s' donen stanya; los budells li fan xiu xiu.

No s' troba formalitat en cap tipo de cassar; lo goberna amb nosstra llaca, crida algú l' ausoritat lo doblega a cops d' estaca.

La premsa preti obra l' all, prou diu que aixó no va bé, prou indica lo per que, aquí hi haurá un ball-bull com un temple, en bona fe.

Mode honor d' administrarsos cap trapella ha conegut; regnis la illoy del embut; uns tractaràn de robarnos lo millor que 's la salut.

Lo parit que s' ha desgoberna no sab de que se las heru, y ab sa follia no veu, puig son orgull l' enlloberna, que casará a puntas de peu.

Ajandat per medis vils a tot hora s' ha busca 'l cos, tractantnos pitjor que a un gos, es a dir, per tots istius no m' dona punt de repòs.

Lo descredít es noteri, lo malestar es patent, la miseria es un torment que no s' as despar que desortí; vos camina malament.

Manant aquests putiners, que sola ne vianen al rapy may podrem aixecá 'l capy; nos desparán sens diners ab son sistema tan nyap.

Aixó es un joch de comparas que m' te molt amoninar; no s' as deix viure sossegat; sols la campan los Meigares y altres subjectes corcats.

Be n' fariam de probas sense remora semblant, mes no s' pot; a cada instant hem de veure las bestioles que autorn nostre van passant.

Contemplém anargament a la justicia escarriada, la libertat oprimida, la poca barra creixent, la dignitat malferrida.

Tot son embolicós y enganys; tothom tira, ningú amolla; montres tant seguetx la embolla; lo pays pagarà 'ls danys d' aquest burget que 'l frontolla.

Si no s' hi doia una empenya per ferho anar tot com cal, aquest estat anormal, que s' degrada y atormenta, tindrà un desenfilat fatal.

Y com ja passa d' excess, la paciència está acabada; es precis fe una bugada, perque no torni may mes una causa tan tronada.

Un navol llunyá s' ovira que als cors dona confiança; es la tempesta que vianar; es l' estrepit de la ira; es lo crit de la venjança.

La cosa está heri-heri; lo nas ja s' vent lo forni; aquí hi haurá un pasapim, quan lo poble ab bon criteri enderrogará la putipé.

Lo dimars d' aquesta setmana va fer disset anys del aconteixement mes popular y que mes ha conogut a Espanya en aquest sigle, després del cèlebre dos de Maig de l' any 1808.

Lo dia 20 de Setembre té de ser pe 'ls liberals una fetxa que no deu olvidarse, ja pera repetir-la tant quan sigui necessari, com pera aprendre en las lliçons que desde aquel dia del any 68 fins ayuy, hem anat rebent de tots los partits polítichs espanyols.

Los periódichs ministerials han anat plens aquests dias de noticies sobre pronunciaments y revolucions, qual dia ficavan ab tots los ers y uts.

Ells que continuhin divertintse. Que molt sera que no 's passi lo del quento del pastor y 'l llop.

Si 'l goberno apura las armas de la arbitrariedad pera matar *El Motin*, aquest esperem tot l' ingeni de que es capax pera burlar los atachs indecens de que es víctima.

Ja saben nostres lectors que 'ls polissoms se situan a la porta del apreciat colega, y tant bon punt treuhent lo primer número al carrer, ja tenen demunt los guindillas afanantios tots de mans de tothom que 'ls porti, baix pretext de que ha sigut denunciada, sens que ningú de fora la redacció encara l' hagi vist.

Agotats ja 's los recursos de treure 'ls números per la part del darrera, per finestras, balcones y terrats, cuyans y pous, la setmana passada van arreglarlo del modo següent:

S' estava la policia per la porta y per tots los voltants mentres tiravan, esperant la sortida del número pera prendre'l. Poch després de parar la maquina son tiratje surt al carrer la gran remesa de *Motins* atrencans a corre com pera posarlos a la venda.

No cal dir que la policia s' abalansa contra aquests números, prenentlos tots de las mans del que 'ls tenian.

Però job sorpresa! los números afanats per-teneixian a l' any 82, y com pera perseguir als que 'ls portavan abandonaren las portas de la imprenta, mentres se feya l' afano dels números atrassats, sortian ab tota tranquilidat los que acavaban de tirar-se, y s' repartian als suscriptors.

Tota la premsa liberal ha celebrat la agudesa de *El Motin* pera burlar la desventurada policia madrilenya.

¡Be, per *El Motin!*

Senyor administrador de correus; ¿qué podriam fer per averiguar qui deu ser lo meno que s' queda cada setmana una o duas *TRAMONTANAS* del paquet que se envia a Sant Joan Lesfontes?

Sembla que la sustracció es fet pe 'ls voltants d' aquella administració.

¡A veure si algun dia se pot escarmentar a algun d' aquests escamotejadors!

Per nostra part, ja habém encarregat al corresponsal que vigili.

Habém rebut un llibre titolat *La verdadera vida de Antonio Lopez y Lopez, por su cuñado Francisco Brá*, ab una carteta del autor preguntanos donguéssem al públich lo judici imparcial que la citada obra s' mereques.

Com nos ha semblat que allí hi havia molta feyna tallada, esperém tenir un xich més d' espay pera dedicarnos a tal original tasca.

La providencia, que tot ho disposa segons certs catòlics, ha fet que s' calés foch a Arzobispado del Rey, poblet de la provincia de Granada, enruant ja pe 'ls terremotos y reedificat de nou.

Pero lo més colonial del cas és que van cremar en primer lloch los papers d' una compta bastant bruta que hi havia en las oficinas del Ajuntament.

M' hi jugaria la decència d' un empleat que allí hi ha tret la rifa als irregulars.

Després de tanta guerra conservadora en lo de las Carolinas, un rumbó que ja fa prop de deu anys que en Cánovas y l' seu ministre de Estat habien dit que Espanya no mentaria cap dret a possedir aquells territoris.

Y tant de patriotisme malgastat!

Han caput algunas denuncias extraordinarias sobre la premsa a conseqüencia de haber recordat lo 20 de Setembre de 1853.

Ara si que s' veu ben clar que l' govern no vol que s' asomenti la corda en la casa del penjat.

Pe'l que paga ser.

Sobre si s' faran ó no s' faran barcos, en Cánovas y l' ministre de Marina dihen que s' fan carotes.

Be podrien tots dos intentar a fer... construir barcos al estranyer...

Y quedarhi.

Lo rey ha estat un xich malalt, no gayre. ¡Quina llástima!

En lo que ve de sigle dinou han sigut desastrosos dinou marcats.

Hi ha esperansa de que avans d' acabar-se s' fazi neteja general...

Amen.

Se diu que l' govern acceptarà a gran justia lo que indigni l' papa en sa mediació per lo de las Carolinas.

Aixís ho creyem.

Los conservadors no poden donar al infalible lo miquel de dirli «No t' ovchi.»

Per aixó realment esganyia aló de reservar l' dret de no acceptar lo del papa, para que quan calgués no poden fer altra cosa que emparar el pap.

Lo primar diputat ja andré lloch a La Bisbal lo repertament del premi del certamen literari que oportunament anunciarem.

Será una festa en que hi haurá de tot, desde abnegans a la virginitat d' una tal Maria, mare de deu... ó douce, fins a cantar a la Libertat, a la Igualtat y a la Fraternitat.

Que vagi de gust.

A Madrid s' ha condemnat a mort a un calbo, que ves qué tal deuria ser lo delicte, que l' mateix tribunal militar que l' condemna ha demanat al govern que dongués l' indult de la pena que ell imposava per un crim subversiu, com aixís s' ha fet.

L' imposar a tals delictes tals penas, encara que no tingan de complir-se, es un refinament de crueltat.

També l' tribunal civil de Madrid ha condemnat a dotze anys de preseri a una bona dona, sollicitant al mateix temps l' indult del govern, per creure que era una bona acció lo que la lley penava com a delicte.

Se tractava d' haber ampatat una criatura abandonada per una mala mare, que després denunciá al tribunal lo delictu d' haberla inscrit en lo registre civil com a filla dels que la ampararen, així que se condemna del modo que habem dit.

¡Quán justas son las lleys!

A FON BISMARCK

Senyor Tres-pells: Si habia lo que diu la gent d' Espanya, parlans de la gran banastya que remouen en la put, de negar que si ho volia se s' feria creure no ho erro: l' hom tractat de lo mes bruto, l' hom deixat com un drap brut. Los espanyols, perquè ho sapiga, son aixís; i qui no obliga li demostrin (no se s' riga) que tenim gènit y sancó.

¡sent! y cap dubte li capiga que quan son honor defenes aquell país, es inmensa sota fortaleza, noch franch.

Miri que si s' dret l' poble en piquet son desastrosos: si s' poble poble tenia a veure, una, legut diem, tant si son, com no son sobre, justicia, se la feria ben desposta, l' trinaría com care de porchi a bostina.

Y donchs, Bismarck, que s' pensava: que s' creu que tracta ab ciutadans? que s' creu que son proletores han d' anarhi totes bet...

Crísti que s' equivocava y que no prenia per altres: tant que partit amaltres, non quin tota quin conve.

Ab la nova diplomacia vana apertarse s' creya sobre l' país, carcamal! y ab una se retribuida la obra quedá frustrada, veient de septe alveada la protesta universal.

Y veem nol Quina potencia, tant si en gran, rica com pobre, pot emparar aquets obra de pultito tan rull!

¡Dón, trobar una consciencia que aproves la bay del rubor! ¡Vosté lladre sent vell bobo que si l' país se pot veul!

Vaja, no sigal tan ventó a la odel de fer tentinas: reinamos las Carolinas, que son ben nostras, entant! y si no ho fa aixís, jo conto que Espanya, de notat tipa, nos sent veure que no hi guya, li emanyará a ser prudent.

Tot lo dit es patriotisme. Am, parlant ab francesos, si digues que es ben conosa separen fransesment, que ho troben aixís d' un abismo d' Espanya, que ve tenen per mancos y que se junt son romanos...

¡Perat qui Canot!

¡Perat qui Canot!

¡Perat qui Canot!

Se m' ha dit, sens que nosaltres poguem sortir responsables de la noticia, y menos en aquest temps en que per res se troba una denuncia, que en poch dies s' ha vist a porta tancada en nostra Audiencia una causa criminal, en la que ja ha recaygut sentencia de vint anys y un dia de preseri per dos esnotanats y un altre castich menor per una ex-abadesa.

Se tracta, segons las noticias arribadas a n' aquesta redaccio, de la celebre causa instruhida ab motiu de certs rumors publicats sobre una monja prenyada y enterrada en vida en un convent d' aquesta capital, y de qual assumpt se n' feu eco la premsa farà cosa de un any, constantse que s' descubri l' crim gracias al desti de taronjas d' una dona, també prenyada, del vehinat d' aquell convent.

Ara bé si s' va instruhir la causa, segons llavors se digué, nos podriam saber en qué para: ¡Está encara en estat de sumari? S' ha sobreschit? S' ha fallat?

Aixó esganyaria que diguessen al públich los que deuben saberho, puig si ara, infortunat ó no, torna a corre l' remor de la sentencia de vint anys y un dia de preseri contra l' dos capellans que s' deyan esmolicats en l' assumpt y altra pena menor contra la abadesa del convent a que la veu pública s' referia, es presis convenir que, si no s' fa llum, pero llum clara, tindrà molt de guanyat en lo concepte públich la creencia de ser veritat aquell fet que tant se empenyaren en negar tots los interessats en la religió católica d' aquesta capital.

A Granollers s' ha escamiat tant lo rector a conseqüencia d' haberse fet varios enterros civils en poch dies, que la setmana passada, habentse mort un altre subjecte del que sospitava que també se l' enterraria civilment, enviá un rucado a la casa del difunt fentlos saber que, si li volian donar sepultura católica, li feria un enterro d' ups ab creus y gori-gori pe l' car-

rets y accompanyament de sotanas, tot plegat per tres pesetas, es a dir, a preu de fabrica, y si massa m' fan dir, a preu de botiga que ha quebrat.

Donch ni per aixó va acceptar l' oferiment la familia del mort, y l' enterro fou civil.

Si s' abaixa d' aquest modo la leyra del ofici, aviat las funcions católicas anirán a ral y mitj lo pesa.

Lo rector de Mollet es un reverent que en los temps de la última guerra civil obria las portas del cel als liberals a trabucassos.

Ara, després de deixar las armas a un recó, ha tornat a pendre las cnyas sagradas, pero es dels que no s' deixa amagar l' ou ni pe l' mes espavilat dels feligresos.

Quan ve un enterro no va a buscar lo cos que no paguin la tarifa per endevant, ni diu cap missa que no siga cobrada, y ara tracta de fer pagar una contribució de sis ralets per barba a tots los que volen pendre a Son Amo per primera vegada.

Aixó sens dubte deu fer que tinga en lo poble molts simpatias, fins al punt que l' dia de la festa major va fer un sermó dihent que tothom se preparés per anar a la professió, y efectivament, al sortir ab los ganfanros, va trobar-se sol.

Pero com es home que no s' apura fácilmente, va dir:

—Ja que no hi ha ningú per anar a la professió me n' vaig a despullar.

Y gira una cap a la sagristia.

Y aquí dió fin el sermó perdonat sus muchas faltas.

L' Ajuntament de Barcelona ha regalat cent cinquanta drets a la iglesia de sa Mercé, para tiberis y cya la dia de la festa de la mestressa nominal d' aquella casa de comers.

Es molt bonich aixó de regalar quarres pagant los altres.

Si l' regidors volen cremar cera, ha podriam fer lo favor de pagarsela, que nosaltres no estém per encorchar.

Quán mala miqueta hi ha per Barcelona gastarse l' diners del comú en aquestas diversiones, es lo mes gros dels absurdos.

¡Pero com la hipocresia s' ha fet de moda entre la gent d' arribar...!

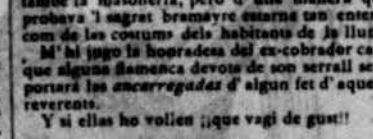
Lo rector y l' vicari de Las Planas, —aquest últim ex-colector capes de contribucions, —son molt aficionats a jugar a fer y a caball fort ab las feligresas, y a tirar-se podretas y tot lo que poden jugar ab ellas.

Demansó també caritats forradas para l' cas de tenir colera al poble, reservantse l' tornarho eb missas si no va l' microbí a visitarlas.

Y naturalment que tampoch hi pot faltar, tretantse d' un ex-carcedu, lo bramar desde l' cubell del colomí contra l' liberals y l' peridichs que tais idees defensan, barrejanthi també la masoneria, pero d' una manera que probava l' sagrat bramare estarse tan enterat com de las costums dels habitants de la lluna.

M' hi jngo la honradia del ex-colector carlí que alguns flamesca devots de son serrall se n' portara las encarregadas d' algun fet d' aquells reverents.

Y si ellas ho volien ¡que vagi de gust!

GEROGLIFICH
1/2 ap L
TL
100 y MS
M. GARDÉ

SOLUCIONS
A LAS CAROLINAS DEL SEÑOR PABAY
XARABOL: — PI-CO-POLI.
GOMOLLOCH: — PER AMBROS LOS HALLÉS.

DELS CONFLICTES

Qui 'n té la culpa.

Y qui la paga.